

gospodarske, obertnijske in národske.

Izhajajo vsako sredo in saboto. Veljajo za celo leto po pošti 4 fl., sicer 3 fl.; za pol leta 2 fl. po pošti, sicer 1 fl. 30 kr.

V Ljubljani v sredo 8. aprila 1857.

Véliki zbor c. k. kmetijske družbe krajske

je zavoljo dunajske razstave, ki bo v prvi polovici mesca maja, kadar je navadno vsako leto véliki zbor kmetijske družbe v Ljubljani, preložen na poznejši čas, ki se bo ob svojem času še na znanje dal.

S tem oklicom pa ob enem opomnimo tiste, ki želijo udje kmetijske družbe biti ali kateri mislijo, da so po svojem velikem trudu za sadjorejo vredni sreberne društvene svetinje, naj se v obojni ti zadevi oglasijo pri gosp. predstojniku kmetijske podružnice tistega kraja, kjer stanujejo.

Tudi prosimo tiste gospode ude naše kmetijske družbe, kateri bojo na Dunaj šli in se udeležili z razstavo združenega slovesnega kmetijskega zbora, naj nam do 25. tega mesca to povejo, da jih bomo mógli dunajskemu razstavnemu zboru kot pooblastence in zastopnike za krajnsko dešelo priporočiti.

Odbor c. k. kmetijske družbe v Ljubljani 4. aprila 1857.

Kako se murve cepijo.

Murve se dajo sploh na tri mnogoverstne viže cepiti, namreč s pišalko, za kožo, in s popkom ali očesom.

Pravi čas za cepljenje je od začetka malega travna, kar se pa po razločku podnebja in pomladanske toplote pred ali poznej zgoditi utegne. Ne bom govoril tû od ravnanja pri cepljenji, kar je že občno vsem kmetovavcom dobro znano; opomnil bom tukaj samo, v katerih krajih je boljše tako ali tako cepiti, in kakošnim murbnim drevescom se to ali uno bolj prileže.

Narpopred moram opomniti, da se cepiči na čverstih, mladih in zdravih, in na zračnem kraju rastejočih murvah vrezati morajo; zakaj mladike od take murve, ki v mokri in močni zemlji ali v senčnem kraju raste, se bodo težko prijele. Gledati gré dalej na pleme murvino, kakor tudi na perje poprejšnega leta, da se dobra murva zredi, in da ni treba drevesca vnovič cepiti.

S pišalko *) cepiti gré v presadišu rastejoče drevesce v 2. ali v 3. letu po presadbi. Tudi na odrašenih drevescih se dajo dvé ali tri enoletne mladike, ki so se v ta namen na verhu drevesa pustile, s pišalko cepiti, če je cepljenje za kožo veter, žival ali dež poškodoval, ali če se je tako slabo cepilo, da je cep vsahnel. Tako drevesce bo nove mladike pognalo, ktere se, kar jih je preveč, odrežejo, ostale pa cepijo s pišalko. Tako ravna se ni bati, da bi drevesce konec vzelo, in tudi ga ni treba v tretjem letu vnovič za kožo cepiti.

Na to vižo se tudi s srečnim nasledkom cepijo brez

*) S pišalko se cepi, če se na sočni mladiki pišalka z dvema očesoma uvije, sleče in na drugo enako debelo mladiko natakne; pa gledati je, da pišalka ne počí. Cepijo se tako drevesa gladke kože: oljka, murva, lemone in pomaranče.

razločka vse tiste odrašene drevesa, ktere so se ko divjaki v presadišu zredile in potem za zmiraj presadile. Tako se drevesca narložej in gotovše obvarujejo nevarnosti, kateri so pri cepljenji za kožo podveržene. Brez dvombe se ta način murve cepiti, ki so se ga murvoredniki skorej povsod poprijeli, ko posebno koristen kaže. Tista murva, ktera bi, za kožo cepljena, še li v 10. letu po saditvi perja dajala, ga daje, čeravno v manjši meri, že v 6., narpozneje v 7. letu. Opazi se pri tako cepljenih murvah, bodi si, da so v presadišu ali na njivah požlahnjene bile, da nikoli tako visoke in debele ne zrastejo, kakor za kožo cepljene. Skerben in umen murvorednik ne gleda le samo na lego, podnebje, in lastnost zemlje, v kateri murve saditi hoče, ampak tudi na to, da murve tako cepi, da se mu gotovo primejo. Po navadi se s pišalko cepi v goratih in pustih krajih, kjer bi se murve le z velikim trudom in neprenehljivo skerbjo in obilnim gnojem visoke in debele priredile.

Cepljenje za kožo se izpeljuje na deblu ali na vejah 6 ali 7 let starih murv, ktere so se v teh letih dobro redile in umetno obdelovale. Na tako vižo se cepijo tudi odrašene ali zavolj dobitve boljšega perja v drugič požlahnjene murve, divjaki in bolehe drevesa, da zopet ozdravijo in čversto rastejo.

(Konec sledí.)

Kmetijske skušnje.

(Kdaj naj sejemo?) Setev jarine naj se ravna po lastnosti zemlje, po toploti kraja in po naturi sadeža. Napáčno je, ako ječmen spomladi v ilovnato zemljo že sejemo, dokler se ni zemlja dovolj ogrela. Sočivje (grah, bob, grahor) se morajo pa vselej kmali saditi, če tudi je zemlja še mokra in merzla; zakaj kdor sočivje pozno sadi, bo manj pridelal, pa tudi zernje se rado iztresa. Tudi ovsu in jari reži se kaj takega rado godí. Sploh se različne zemlje ne smejo eni čas obsevati, — drugačna zemlja, drugačen čas. — Tako, postavimo, se mora na težki (ilovnati) zemlji v jeseni zgodaj, spomladi pa pozno sejati, na lahki (pešeni) pa naj se v jeseni pozneje, spomladi pa poprej seje ko na ilovnati. Na rahli in lahki pešenki se ima spomladi posebno zato zgodaj sejati, da pride setvi že zimska vlaga (mokrota) v dobro; zgodnja setev v jeseni se pa težki, ilovnati zemlji zatega voljo prileže, da se more še pred zimo dobro ukoreniniti; slabo ukoreninjeno žito v ilovnati zemlji pokončá kaj rada zimska moča, ktera večkrat nadlegova polje. — Tudi na toploti kraja je veliko ležeče; če merzleji je kraj, toliko pozneje je spomladi sejati. Mnogoteri kmetovavci se ravnaajo pri spomladanski setvi po tem, ali že poganja to ali uno drevó, to ali uno germovje. Reči moramo, da ni prazna ta, ker je gotovo znamenje, da je zemlja že dobro topla.

Koliki razloček je med pozno in zgodnjo setvijo, se posebno očitno vidi na lanu. Pozno sejan lan ni ne za predivo ne za seme tako dober kakor zgodaj sejan. Tudi pozno sejano jaro in zgodaj sejano ozimno žito dá veliko slame, — nasproti pa pozno sejano ozimno in zgodaj sejano jaro žito več zernja.